

АЛЕКСАНДАР М. МИЛАНОВИЋ*
Универзитет у Београду
Филолошки факултет

О ЛЕКСИЧКИМ КАРАКТЕРИСТИКАМА ЋОСИЋЕВЕ ДНЕВНИЧКО-МЕМОАРСКЕ ПРОЗЕ

У раду се анализира стилски маркирана лексика у Ћосићевој дневничко-мемоарској прози, делима *Босански раџи* и *Време змија : њишчеви записи 1999–2000 : мали светишки раџи њроџив Србије*: вулгаризми, пејоративи, архаизми, жаргонизми, колоквијализми и, нарочито, индивидуални неологизми. Стилски маркирана лексика, која је карактерисала и претходна Ћосићева дела сродне природе, приближава ова дела публицистици, нарочито журналистици у колумнама.

Кључне речи: вулгаризам, пејоратив, архаизам, кроатизам, жаргонизам, колоквијализам, индивидуални неологизам, оказионализам.

1. Иако је широј читалачкој публици мање позната од романа, иако јој је у књижевној критици посвећена мања пажња него романима, Ћосићева дневничко-мемоарска проза, различито жанровски одређивана и од стране самог аутора и од стране тумача,¹ већ је била предмет истраживања у оквирима науке о књижевности и науке о језику. У домену лингвистике аутор овог прилога још је 2005. утврдио да се по значајним (ако не и функционално доминантним у дневничко-мемоарској прози) стилским поступцима *Писци моја века* (2002) не разликују превише од Ћосићевих романа, нарочито у области синтаксе, издвајајући при томе парцелацију, елипсу, синтаксички паралелизам, понављање и удвајање субјекта (Милановић 2005). Разлике у избору лексике у романима и дневничким фрагментима, тј. одсуство дијалектизама и локализама, а присуство неологизама из политичког дискурса у *Писцима моја века*, протумачене су разликама у тематици, садржају и функцији дела, док

---

* aleksandar.jus@gmail.com

¹ Ана Ћосић Вукић (2012: 275) износи како је *Босански раџи* настао „из обимне и тематски разноврсне грађе дневничких записа, публицистичких текстова и личне архиве”. Иста ауторка, раније и на другом месту, *дневничке записе* назива и „дневничке белешке” (Ћосић Вукић 2008: 245, 246, 256 итд.). И „записима” и „белешкама” фрагменте из *дневника* називао је и сам Добрица Ћосић (Ћосић Вукић 2008: 247).

је у сличности синтаксичких поступака препозната Ћосићева жеља за поетизовањем тј. литераризацијом своје дневничко-мемоарске прозе.

У овоме раду направићемо покушај упоређивања стилски маркиране лексике и њених творбених својстава у Ћосићевим дневничко-мемоарским „записима” различитог садржаја, насталим различитим поводом и у различито време. Особинама које смо у претходном раду већ утврдили додаћемо анализе новијих Ћосићевих дела. У питању су дела *Босански рат* (у даљем тексту: БР),² које самим насловом прецизно дочарава и догађај и време, и *Време змија : пишчеви записи 1999–2000 : мали свешки рат* *прошив Србије* (у даљем тексту: ВЗ), у ком се описује и коментарише бомбардовање Србије. Циљеви рада су да се установе поједине лексичке константе Ћосићеве дневничко-мемоарске прозе и направе паралеле са истим цртама у већ анализираном Ћосићевом делу.

2. У ВЗ и БР Ћосић је описивао и тумачио политичка и ратна збивања током 90-их година 20. в. из перспективе значајног и утицајног културног и политичког чиниоца на српској сцени. Иако му је књижевни ефекат овом приликом несумњиво био мање значајан од ефеката документарности и аутентичности, Ћосић је настојао да и ове своје записе тј. белешке стилизује поступцима који ће их приближити књижевном делу, истовремено их удаљавајући од пуке и монотоне фактографије коју је могао водити било који сведок, као и коментара који би спадали више у домен публицистике, а мање у област есејистике и књижевности. Тематика ових књига просечном интелектуалцу добро је позната будући да су описивани и тумачени догађаји из недавне прошлости, готово актуелни, а обиље података, описа догађаја и коментара Ћосић му је покушао учинити занимљивијим различитим језичко-стилским поступцима, више на синтаксичком плану, а мање у домену лексике. Иако су лексичке стилеме релативно ретке у овим текстовима, њихово порекло и функције заслужују више коментара и сведоче о посебним Ћосићевим поетичким замислима.

3. Као активни учесник, а не само сведок, бурних политичких и ратних збивања у Србији, Ћосић пише у повишеном емотивном регистру, тако да не преза ни од *вулгаризама* у осудама, и то пре свега војне силе коју сматра агресором. Иронична и пародијска слика вођа ове силе наглашена је вулгаризмима *сисе* и *џузови*: „презирући бандоглаве зликовце Србе који им одлажу ноћашња уживања међу женским бути-

² Књига је сачињена од фрагмената из Ћосићевих *Пишчевих записа 1992–1993*, *Пишчевих записа 1993–1999*, књиге *Српско пишање II*, председничких записа који се први пут објављују и фрагмената из увода за објављени дневник Николе Кољевића (Ћосић Вукић 2012: 276).

нама, сисама и гузовима...” (ВЗ, 15). Исту функцију у тексту, додајмо, имају и ретки *пејоративи*. Тако пејоратив *женџурача* додатно појачава синтагму великог негативног набоја: „Чудим се зашто бедне грађанке и унесрећени грађани које оне званично теше – не најуре те фрустриране женџураче” (ВЗ, 107).

4. Ироничан тон, пре свега, Ћосића води и другачијим изворима лексичког онеобичавања текста, па се у текстовима, сасвим ретко додуше, могу препознати и *архаизми*. Ћосић активирањем застареле лексике доказује да рачуна на образованог читаоца, спремног да препозна и *цивиљности* као нови ауторов стилски поступак. Придев *кајан*, који код свих призива пре свега стих чувене песме Лазе Костића *Santa Maria della Salute* (иако РСАНУ доноси и друге застареле потврде), то најбоље илуструје: „Та кајна самосвест није дуго трајала и није изазвала дужу патњу” (ВЗ, 241).

Извор оваквих архаизама неретко је српска романтичарска књижевност, као у случају именице *неразум*, потврђене у РМС (‘слаб разум; одсуство разума, безумље, безумност’) примером из Змајеве поезије. У Ћосићевом тексту именица *неразум* има управо значење одсуства разума: „На таквом националном, религијском и политичком простору није требало много напора, али је било довољно мало историјског неразума да се покрене међунационални, грађански и верски рат” (БР, 135). Застарела је данас и придевска сложеница *младолетан*, регистрована опет у РМС (‘малолетан, малодобан’), уз један пример из Прерадовићеве поезије, а други из некњижевног текста. У оба наведена примера у речнику ова лексема ближе одређује особе, лица. И у РСАНУ, уз квалификаторе „правн. заст.” ова лексема исто је дефинисана, уз обиље нових примера. Код Ћосића, међутим, ова лексема добија другачије значење, одређује именицу *дан*, не особу, а у њој *лето* нема значење ‘година’, већ ‘годишње доба’, па би је ваљало третирати заправо као пишчев неологизам: „Дан је младолетан, ветровит” (ВЗ, 76).

Двоструко је маркирана и именица *племенштина*. Она је истовремено и архаизам и, судећи према примерима из РМС и суфиксу, кроатизам, што Ћосић веома вешто стилски искоришћава у реченичном контексту: „Црна Гора се сурвава у племенштину, антисрпство, дукљанство” (ВЗ, 240).

5. Сасвим је очекивано, с обзиром на друштвени статус и године аутора, што у Ћосићевој дневничко-мемоарској прози готово да и нема *жаргонизама*. Ипак, будући да се диве храбрости младих Београђана, међу којима је и његов унук Никола, Ћосић посеже за цитатима који илуструју њихов пркос и одважност. Такву функцију има и жаргонизам *зортираши се* у исказу унука Николе: „Шта си се зортирала, мама” (ВЗ,

115). Занимљиво је да речници жаргона не бележе овај глагол, заиста жив у београдском жаргону, што сведочи да у поступку сказа Ћосић није вештачки стварао жаргонски бојене реченице, већ је пажљиво ослушкивао, и потом записивао, говор око себе. Наиме, Драгослав Андрић (1976: 62) бележи само именицу *зорш*, са значењем 'страх', а и Боривој Герзић (2012: 372), у речнику објављеном после Ћосићевих дела, региструје само именицу *зоршер*, са значењем 'кукавица'.

6. Бирајући позицију сведока који „из народа” посматра актуелне политичке догађаје, Ћосић активира и бројне савремене и помало преживеле колоквијалне изразе за особе укључене у политички живот у најширем смислу, готово по правилу са веома негативним конотацијама. Овим колоквијализмима писац као да стаје на страну „народа”, идентификујући се, преко говора, са његовим мишљењем. Примера је више: а) *удбовац*: „Мртви су сви чувени и славни удбовци” (ВЗ, 97);³ б) *јуловка*: „То су жене политичара, јуловке” (ВЗ, 107);⁴ в) *комуњара*: „Миру Марковић смењује Даница Драшковић: 'комуњару' смењује 'четникуша’” (ВЗ, 113); г) *четникуша*: „Миру Марковић смењује Даница Драшковић: 'комуњару' смењује 'четникуша’” (ВЗ, 113); д) *титовци*: „да титовце не замени равногорцима” (ВЗ, 177); „мисле мондијалисти и титовци” (ВЗ, 196); е) *равногорац*: „да титовце не замени равногорцима” (ВЗ, 177).

Усамљени пример са *комуњаром* и *четникушом* показује како се Ћосић само изузетно опредељује за решење у којем цитатност наглашава наводницима, и то само када има негативан суд о претераном народском жигосању.⁵ Сви наведени примери активираних колоквијализама Ћосићев израз јасно приближавају публицистичком, још ближе журналистичком, а нарочито оном карактеристичном за актуелне колумне, у којима новинари често посежу управо за колоквијалним изразом у коментарима актуелних збивања.

7. Језик Ћосићеве дневничко-мемоарске прозе лексички је најубедљивије маркиран пишчевим индивидуалним неологизмима. Они су творбено посве различити и подразумевају све доминантне начине творбе у српском језику, што сведочи о добром језичком осећању пишчевом и његовој језичкој креативности, недовољно запаженој у литератури.

7.1. Ћосић је у анализираним делима био склон ковању сложеница које су свесно у рубним областима творбене исправности. Блискост окационализма или прелазак у сферу језички недозвољеног писцу су по-

³ Доминатан колоквијални израз за припадника некадашње Удбе био је и остао *удбаиш*. Тешко је рећи зашто је Ћосић одабрао мање фреквентну лексему.

⁴ Мисли се на супруге чланова странке ЈУЛ (Југословенска левица).

⁵ У речнику Б. Герзића (2012: 155) уз *комуњара* стоји: „*pogrd., polit. pristalica komunizma, komunista*”.

жељни, он жели да читаоца изненади чудноватом лексичком креацијом, тера га да се замисли над њеним склопом и значењем и да препозна иронију, па сарказам, који су чести при опису и коментарима политичких и ратних догађаја. Иронији и сарказму подвргнути су подједнако и агресори и режим Слободана Милошевића, али и млад свет новокомпонованих богаташа, који, имун на патње „народа”, беспослен седи по кафићима: а) *државоборачки*: „Тај пожаревачки деспот, с комунистичким својствима а државоборачким циљевима, необично је лукав и бескрупулозан у својим амбицијама” (БР, 89); б) *свакочасовно*: „Телевизовано човечанство нас презире, јер се свакодневно, свакочасовно убеђује да смо извршили етничко чишћење и колективни злочин над Шиптарима” (ВЗ, 58); в) *мостобрански*: „У српској мостобранској храбрости има много лакомислености” (ВЗ, 60); г) *младоуживалачки*: „Пролазећи ноћас поред кафића 'Паспорт' на крају улице Васе Пелагића, опет сам се застидео због младоуживалачког 'џет-сета'” (ВЗ, 212).

Ћосић је на више места у обе књиге активирао и помало архаичну сложеницу *ратоборац*, потврђену у РМС (а. 'присталица политике рата', б. 'ратник'), и то у првом наведеном значењу: „Ми ћемо бити не само народ сотона, народ варвара и зликоваца, како нас називају, него и народ безумних ратобораца” (БР, 143); „Од ратоборца је постао миротворац, чему се радујем и у чему смо истомишљеници” (БР, 145); „Подизање оптужнице је морална и политичка инјекција поколебаним ратоборцима” (ВЗ, 132). Према њој, међутим, стоји у обе књиге и непотврђена именица *ратоборство*: „Тој 'пацифистичкој' менаџерији не смета политика Ватикана и исламске заједнице и њихово ратоборство” (БР, 185); „Хитлер и Мусолини, нацистичке и фашистичке вође, у свом ратоборству изражавали су бес, жестину, огорчење према онима које желе да победе и униште” (ВЗ, 68). Ћосић, дакле, није одабрао постојећу именицу *ратоборност* (РМС: 'особина онога који је ратоборан, ратничко расположење'), већ суфиксом *-ство* изградио неологизам.

7.2. Сасвим је нов и глагол *оприродити*, у значењу 'учинити природним', добијен комбинованом, истовременом сложено-суфиксалном творбом (*о-* + *природ-* + *-и* + *-ити*): „Техницизирану средину покушава да оприроди блудом” (ВЗ, 239). Комбинованом творбом добијен је и Ћосићев неологизам *вишеличје* (*више-* + *лик-* + *-је*): „Ако би у том вишеличју требало именовати вертикале, то су слобода и трпљење” (ВЗ, 201).

7.3. У својем лексикотворству Ћосић радо бира и извођење, најтипичнији начин творбе нових речи у српском језику. Иако по својој природи мање експресивне, Ћосићеве нове изведенице неретко изненаде креативношћу и стилским ефектом који производе. Чини се да му постизање одговарајућег ефекта највише полази за руком при творби нових

придева. Таквим, на пример, сматрамо придев *телевизован*: „Телевизовано човечанство нас презире, јер се свакодневно, свакочасовно убеђује да смо извршили етничко чишћење и колективни злочин над Шиптарима” (ВЗ, 58). Наглашавање негативне пропагандне, агитационе улоге српске естраде током бомбардовања постигнуто је стварањем придева *естрадерски*, будући да је придев *естрадни* стилски немаркиран: „Какав ће очај обузети овај певачки и играчки, овај естрадерски Београд када се оконча овај рат!” (ВЗ, 37). У истом духу и истим поводом, Ћосић од основе страног порекла гради и придев *ајсурдисџички*, тражећи другачију семантичку нијансу, вероватно 'склон апсурду', у односу на постојећи придев *ајсурдан* (РМС: 'логички немогућ; бесмислен, неприличан, смешан'): „Ти карневалски призори по Београду и српским градовима, чине наш херојски рат гротескним и апсурдистичким” (ВЗ, 42).⁶ Занимљив је и изведени придев *ујројасџиџељски*, добијен регуларним извођењем, у којем творбена основа настаје од постојеће али ретке именице *ујројасџиџељ*: „Тај Слободан Милошевић са супругом Миром наставља своју упропастителску политику” (ВЗ, 192).

При творби нових именица Ћосић посеже и за новим и старим суфиксима, суфиксима страног порекла који стварају и нове, високофреквентне творбене типове у публицистици, попут изведеница са онимима у основи и суфиксима *-изација* и *-изам*: а) *вијетнамизација*: „Водила је најсуровији геноцидни рат у Вијетнаму; продужила своју вијетнамизацију Азије ратом против Ирака и Авганистана” (ВЗ, 33); б) *клинџонизам*: „Двадесети век се окончава идеологијом клинџонизма; то је идеологија америчког тријумфалног и глобалистичког империјализма; то је идеологија људских права инструментализованих за циљеве господарења светом” (ВЗ, 34). Други пример показује Ћосићеву намеру да читаоцу опширно прецизира значење неологизма. Из политичког и публицистичког дискурса преузета је и изведеница, или барем њен творбени тип, *деголистџиџиња*: „У Академији наука сам примио директора *Фиџароа*, Алена Гиотреа, државног саветника Мари Гаро – деголистџиџињу, и два новинара” (ВЗ, 37).

Од архаичне именице *полицај* као мотивне настаје и Ћосићева изведеница *полицајство*, са јасним ироничним набојем који мањим делом обезбеђује пука застарелост основе, а више шаљив призив који је овом германизму придаван временом махом код Срба у Војводини: „Европа је данас сатрап америчког хегемонизма, полицајства и контроле над малим и неразвијеним народима” (ВЗ, 66).

Именицу *дукљанство*, за коју можемо претпоставити да се појављивала и у језику тадашње публицистике, будући да је у Црној Гори постала

⁶ Придева *ајсурдисџички* нема ни у Клајн/Шипка 2008.

актуелна Дукљанска академија наука и умјетности, Ћосић у линеарном низу са градацијом употребљава иронично, као синоним за *илемеништин* и *антиисрпство*: „Црна Гора се сурвава у племенштину, антисрпство, дукљанство” (ВЗ, 240).

Један неологизам Ћосић је створио и помоћу суфиксоида *-oid*, такође творбеним средством које је постало карактеристично и за публицистички функционални стил, доносећи опет иронично сенчење, као и у пищевој кованици *усташоид*: „Тај подмукли усташоид пријављује и мене Хашком суду” (ВЗ, 130).

Ћосић је индивидуалним неологизмима неретко попуњавао лексичке празнине у српском језику. Према постојећим лексемама *неиамет*, *неиаметан*, *неиаметно*, потврђеним у РМС, он гради изведеницу *неиаметност*: „Нижи вид примитивности и неумерености јесте непаметност – константа карактера доброг дела Срба и Српкиња” (ВЗ, 212).

Од предлошко-падежне конструкције *по сву ноћ* Ћосић је извођењем сковао експресивни придев *посвуноћни*: „Ови живи зидови људи, жена и деце на мостовима савским и дунавским, та посвуноћна одбрана мостова” (ВЗ, 43).

Према предлошко-падежној конструкцији *до неба* у РМС стоји само индивидуализам *донебан* (‘који стоји веома високо’) са једним примером из Маретићевог превода, а Ћосић према конструкцији *до небеса* гради и именицу *донебесник*, са изразито позитивним конотацијама: „Патријарх Павле постаће донебесник морала и духовности” (ВЗ, 206).

8. Многи Ћосићеви неологизми контекстуално су условљени. Међу наведеним примерима, неологизам *свакочасовно* директно семантички и синтаксички корелира са прилогом *свакодневно*: „Телевизовано човечанство нас презире, јер се свакодневно, свакочасовно убеђује да смо извршили етничко чишћење и колективни злочин над Шиптарима” (ВЗ, 58). На исти начин корелирају и лексеме *неумереност* и *неиаметност*: „Нижи вид примитивности и неумерености јесте непаметност – константа карактера доброг дела Срба и Српкиња” (ВЗ, 212). Примери показују да постојеће лексеме постају модел за стварање нових, те коначан стилски ефекат Ћосићевих неологизама никако не можемо пресудити ван пуног реченичног контекста и корелацијама које постоје међу реченичним конституентима.

9. Посебно истраживање захтевала би и изненађујућа сликовитост Ћосићевих синагматских спојева, опет најчешће у функцији постизања ироније, попут именичке синтагме *мостовски иаириошизам*: „Бојим се да мостовски патриотизам не смени деморализација” (ВЗ, 60).

10. Уколико упоредимо примере и закључке о лексички у књизи *Писици мога века*, која је објављена 2002. године (Милановић 2005: 239–244), видећемо да су многи стилски поступци остали Ћосићева констан-

та. И у њој је писац активирао колоквијализме, додуше делом другачијег типа – што је условљено другачијим садржајем (*слућерањски*, *кумашин*, *бућелар*), али и готово идентичне или исте (*аућономаш*, *ћићовац* и сл.). Ту су и ефектни неологизми (*људолом*, *завичајство*, *изумник*, *свељудскост* и сл.). Занимљиво је да се придев *ћосвуноћни* појављује и у овој књизи.

11. Тешко је у радовима мањег обима, намењених тематским зборницима, представити анализирани феномене у свим детаљима. И многи мање присутни Ћосићеви лексичко-семантички поступци захтевали би у будућој монографији пажљиву анализу, попут графијско-ортографског посрбљавања речи страног порекла, као у примеру *денс макабр*: „Њена посмртна песма, њен денс макабр, тј. игра смрти” (ВЗ, 37).

Хетерогена стилски маркирана лексика у новијој дневничко-мемоарској прози, у којој коегзистирају вуларизми (*сисе*, *ћузови*), пејоративи (*женћурача*), архаизми (*кајан*, *неразум*), кроатизми (*ћлеменићина*), жаргонизми (*зорћираћи се*), колоквијализми (*угбовац*, *јуловка*, *комуњара*, *чећникуша*, *ћићовац*) и нарочито бројни индивидуални неологизми (*младолећан*, *државоборачки*, *свакочасовно*, *моћобрански*, *младоуживалачки*, *раћоборство*, *оћриродићи*, *вишеличје*, *ћелевизован*, *ећрадерски*, *аћсурдистички*, *ућройасћићелски*, *вијетнамизација*, *клинћонизам*, *ћолицајство*, *дукљанство*, *усћашоид*, *нећамећност*, *ћосвуноћни*, *донебесник*) сведочи да је и у њој Ћосић пажљиво одабирао и мозаички склапао лексичку структуру својих дела, остајући истовремено веран стилским поступцима и у својим романима и у претходним књигама сличног садржаја.

Ћосић је своју дневничко-мемоарску прозу појединим стилским поступцима у творби речи, њиховом избору и комбиновању сасвим приближио публицистици, нарочито журналистици у колумнама, а надамо се да наведени примери то довољно добро илуструју, и доказују. Тематика која подразумева и опис и наглашени лични коментар актуелних политичких и ратних збивања приближила је ова Ћосићева дела колумнама, што се морало одразити и на стил, нарочито на селектовану хетерогену лексику, у којој препознајемо велику ауторску слободу, али и постигнути склад.

И, на самоме крају, битна напомена. На основу постојећих анализа Ћосићеве лексике и богатства потврда, увиђа се и потреба израде речника пишчевих неологизама, како у дневничко-мемоарској прози, тако и у његовим романима.

ИЗВОРИ И СКРАЋЕНИЦЕ

- ВЗ: Добрица Ћосић, *Време змија*, Београд: Службени гласник, 2008. Шт.
БР: Добрица Ћосић, *Босански рај*, Београд: Службени гласник, 2012. Шт.

ЛИТЕРАТУРА

- Андрић, Драгослав. *Двосмерни речник српској жаргона и жаргону сродних речи и израза*, Београд: Београдски издвачко-графички завод, 1976. Шт.
- Gerzić, Borivoj. *Rečnik srpskog žargona*, Beograd: Caligraph, 2012. Št.
- Драгићевић, Рајна. *Српска лексика у прошлости и данас*, Нови Сад: Матица српска, 2018. Шт.
- Клајн, Иван. *Творба речи у савременом српском језику. Први део. Слањање и префиксација*, Београд – Нови Сад: Завод за уџбенике и наставна средства – Матица српска – Институт за српски језик САНУ, 2002. Шт.
- Клајн, Иван. *Творба речи у савременом српском језику. Други део. Суфиксација и конверзија*, Београд – Нови Сад: Завод за уџбенике и наставна средства – Матица српска – Институт за српски језик САНУ, 2003. Шт.
- Клајн, Иван и Милан Шипка. *Велики речник страних речи и израза*, треће допуњено и исправљено издање, Нови Сад: Прометеј, 2008. Шт.
- Милановић, Александар. „Запажања о језику и стилу у делу Писци мога века Добрице Ћосића”, у: *Писац и историја : зборник радова о Добрици Ћосићу* (ур. Верољуб Вукашиновић и Марко Недић), Трстеник – Београд: Народна библиотека „Јефимија” – Српска књижевна задруга, (2005): 239–253. Шт.
- Речник српскохрватскога књижевног језика*, 1–6, Нови Сад (– Загреб): Матица српска (– Матица хрватска), 1967–1976. Шт.
- Речник српскохрватског књижевног и народног језика*, 1–19, Београд: Институт за српски (српскохрватски) језик САНУ, 1959–2014. Шт.
- Речник српског језика*, Измењено и поправљено издање, Нови Сад: Матица српска, 2011. Шт.
- Ћорић, Божо, *Творба именица у српском језику (огабране шеме)*, Београд: Друштво за српски језик и књижевност Србије, 2008. Шт.
- Ћосић Вукић, Ана. „Напомена приређивача”, у: Добрица Ћосић, *Босански рај*, Београд: Службени гласник, (2012): 275–276. Шт.

Aleksandar M. Milanović

ON THE LEXICAL FEATURES OF ĆOSIĆ'S DIARY-MEMOIR PROSE

Summary

The paper analyses the stylistically marked lexis in Ćosić's diary-memoir prose, the works *The Bosnian War* and *A Time of Snakes: The Author's Records in 1999–2000: A Minor World War against Serbia* – vulgarisms, pejoratives, archaisms, jargonisms, colloquialisms and particularly individual neologisms. The stylistically marked lexis, which also characterised Ćosić's previous works of similar nature, makes these works closer to publicistic literature, especially to columnist journalism.